



Georgette Heyer

DIABOLSKÝ
ÚNOS

Na každého raz príde rad



Georgette
Heyer

DIABOLSKÝ
ÚNOS

Preložila Lucia Paulínyová

IKAR



Georgette Heyer
THE DEVIL'S CUB

Copyright © 1932 by Georgette Heyer
Translation © 2012 by Lucia Paulínyová
Jacket design © 2022 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2012, 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8615-3

Jeden

V koči sa viezol len jeden muž. Pohodlne sa rozvaľoval na sedadle s vystretými nohami a rukami strčenými do hlbokých vreciek dlhého, ťažkého kabáta. S rachotom prechádzal dláždenými ulicami mesta. Keď ho pouličná lampa či horiaca pochodeň zavše osvetlili, zablýšťa sa diamantová brošňa alebo veľké spony na topánkach. Džentlmen mal na hlave klobúk so zlatým lemovaním a tvár mu zahaľoval tieň.

Koč sa hnal rýchlo a na londýnske cesty až nebezpečne. Po chvíli vyšiel cez mýtnu závoru von z mesta a zamieril do obávanej štvrte Hounslow Heath. Zrazu všetko prikryla tma a v mesačnom svetle sa nejasne črtala cesta. Odkedy vyšli z Londýna, koniar sa nervózne hniezdil vedľa pohoniča, lapal dych a už sa dlhšie neudržel: „Prepánajána! Čo nás chceš prevrátiť? Ženieš sa pekelnou rýchlosťou!“

Ako odpoveď mu museli stačiť pokrčené plecia a trochu posmešný úškrn. Koč sa na rozbitej ceste nebezpečne knísal. Koniar sa oboma rukami pevne chytil sedadla a rozčúlene zvolal: „Čo ti už načisto preskočilo? Máš diabla za päťami alebo čo? Jemu to neprekáža? Azda je opitý?“ Kývnutím hlavy dozadu naznačil, že hovorí o mužovi sediacom v koči.

„Po týždni v jeho službách to nenazveš pekelnou rýchlosťou,“ odvetil kočiš. „Keď Vidal cestuje, musí to byť rýchlo, chápeš?“

„Veď je opitý... a už drieme,“ presviedčal ho koniar.
 „Ale kdeže.“

Naozaj sa zdalo, že muž sediaci v koči spí, pretože nejavil známky života. Dlhé telo mu mierne nadhadzovalo, bradu mal zaborenú v záhyboch nákrčníka. Ani tie najväčšie hrbole na ceste ho neprinútili schmatnúť remenné držadlo, ktoré mu viselo pri hlave. Ruky nevytiahol z vreciek ani vtedy, keď zaznel výstrel a koč prudko zastavil. Očividne nespal, lebo zdvihol hlavu, zívól, znovu ju oprel o vankúše a obrátil k oknu.

Okolo koča vypukol zmätok. Vyplašené kone sa vzpierali a dupali. Pohonič nadával koniarovi, že tak neskoro vystrelil z ťažkej muškety, ktorú mu zveril.

Nieкто pricválal ku koču a strčil dnu hlaveň veľkej pištole. Vo svetle mesiaca sa črtali obrysy tváre. „Peniaze alebo život, urodzený páňko!“ zvolal.

Nezdalo sa, že by sa muž v koči pohol, a zbraň predsa vystrelila. Tmou prebleskla ostrá žiara a hlava zrazu zmizla z okna. Bolo počuť pád, prešľapovanie kopýt, vyľakaný výkrik a oneskorený výstrel z muškety.

Muž konečne vybral z vrečka pravú ruku. Držal v nej elegantnú striebornú pištoľ – ešte sa z nej dymilo. Hodil ju na sedadlo a dlhánskymi bledými prstami stláčal obhorené vrečko na plášti.

Dvere na koči sa otvorili. Kočiš spustil schodík, vyskočil naň a lampášom posvietil rozvalenému mužovi priamo do tváre – prekvapivo mladej, tmavej, neobyčajne krásnej. Prírodnú živosť zakrýval unudený výraz.

„Čo je?“ opýtal sa ľahostajne.

„Zbojníci, mylord. Ten nový neskoro siahol po muškete. Viete, nie je zvyknutý na... ako to povedať... na takúto prácu. Boli traja. Dvaja utiekli a...“

„A čo?“ spýtal sa rovnako ľahostajne mladík.

Pohonič trochu znervóznel. „Tretieho ste zabili, mylord.“

„Viem,“ odpovedal muž, „ale predpokladám, že si neotvoril dvere len preto, aby si mi to oznámil.“

„Nie, mylord, len som... Či nemôžeme... teda smiem... Hlava mu leží v krvi na ceste, mylord. Necháme ho tu... takto?“

„Pozrimeže, aký dobráčisko! Chceš mi azda naznačiť, že mám mŕtvolu nejakého zbojníka odviezť na večierok lady Montacutovej?“

„Nie, mylord,“ odpovedal rozpačito kočiš. „Takže... takže... ideme ďalej?“

Mladík naňho prekvapene pozrel a povedal: „Samozrejme!“

„Ako rozkážete, mylord,“ odvetil pohonič a zatvoril dvere.

Koniar stále zvieral v rukách mušketu a zdesene hľadel na muža ležiaceho na ceste. Keď si kočiš znova sadol a chytil do rúk opraty, opýtal sa: „Božemôj, nič nespravíte?“

„Už sa preňho nedá nič spraviť,“ odvetil príkro pohonič.

„Veď má prestrelenú hlavu!“ zvolal roztraseným hlasom koniar.

Koč sa pohol dopredu. „Radím ti, drž jazyk za zubami! Je mŕtvý a hotovo, jasné?“

Koniar si oblizol suché pery. „Jeho milosť o tom vie?“

„Isteže. Nerobí chyby, aspoň nie s pištoľami.“

Koniar sa zhlboka nadýchol a pred očami mal stále obraz muža ležiaceho v krvi. Po chvíli mlčania z neho vyšlo: „Koľko má vlastne rokov?“

„Prednedávnom oslávil dvadsaťštyri.“

„Dvadsaťštyri! Taký mladý, a pre nič za nič zabije človeka a nechá ho bezcitne ležať na ceste? Panebože!“

Neprehovoril, kým nedorazili do cieľa. Zdalo sa, že nad niečím hlboko premýšľa. Pohonič ho musel silno štuchnúť, aby sa prebral, zoskočil z koča a otvoril pánovi dvere. Keď džentlmen unudene vystúpil, koniar si ho nenápadne premeral pohľadom. Hľadal v jeho tvári nejaký náznak rozrušenia, ale žiadny nenašiel. Jeho milosť si bezstarostne vykračovala hore schodmi ku kamennému portálu a vošla do vysvietenej dvorany.

„Panebože!“ zopakoval zhrozene koniar.

Pri dverách prešľapovali dvaja lokaji, aby oneskorencovi vzali klobúk a kabát.

Okrem nich bol v miestnosti ešte jeden džentlmen, ktorý práve kráčal hore širokým schodištom do salóna. Bol to pekný muž s výrazne klenutým obočím. Už jeho bohato zdobený odev prezrádza, že je to veľký švihák a záletník. Mal na sebe krátky kabátec s okrasným zapínaním na gombíky, elegantné pruhované bričesky zviazané pri kolenách množstvom stužiek a krátku vestu, ktorá mu ledva zakrývala driek a hore z nej vytŕčali nariasené volány košele. Hlavu mu zdobila prehnane vysoká, namodro napudrovaná parochňa. Namiesto kravaty mal pod bradou na mašlu uviazanú nariasenú šatku a v ruke držal dlhú paličku ozdobenú strapcami.

Keď niekto vstúpil, obrátil sa a podišiel k nemu. „Dúfal som, že som posledný,“ podotkol sklamane. Priložil si k očiam lorňon a žmúril cezeň na dieru v plášti. „Drahý Vidal!“ zvolal šokovane. „Drahý priateľ! Božemôj, váš kabát!“

Šľachtic si nedbanlivo ponatriasal drážďanské volány, akoby mu ani nezáležalo na tom, či je dokonale upravený. „Charles, čo sa vám nepáči na mojom kabáte?“ opýtal sa ho.

Pána Foxa striaslo od hrôzy. „Predsa tá prekliata diera, Vidal.“ Podišiel bližšie k lokajovi, ktorý mal kabát prevesený cez ruku, a opatrne nadvihol obhorené vrecko. „Fuj, smrdí pušným prachom!“ poznamenal zdesene. „Vy ste na niekoho strieľali!“

„No a? Bol to len nejaký prekliaty zbojník,“ odvetil Vidal stroho. Oprel sa o zábradlie a bezstarostne otvoril tabatierku.

Pán Fox na chvíľu odhodil strojenosť a zvedavo sa spýtal: „Zabili ste ho, Dominic?“

„Samozrejme.“

Pán Fox sa uškrnul. „A čo ste urobili s mŕtvolou?“

„Čo som urobil?“ opýtal sa trochu netrzeplivo previnilec. „Nič. Čo sa dá robiť s mŕtvolou?“

Pán Fox sa zamyslene poškrabal na brade a po chvíli vykrikol: „Dočerta, čo ja viem? Ale nemôžete predsa nechať mŕtvolu na ceste, Dominic! Ľudia ju uvidia, keď sa budú vracáť do mesta. Dámam sa to istotne nebude páčiť.“

Markíz si priložil trochu tabaku k nosnej dierke, cez ktorú obyčajne šnupal, ale nestihol ho vdýchnuť. Pri priateľových slovách sa zarazil a povedal: „To mi nenapadlo.“ Oči sa mu rozžiarili. Tá predstava ho zrejme pobavila. Vrhol letmý pohľad na lokaja, ktorý mu stále držal zničený plášť. „Niekde na ceste do mesta leží mŕtvola. Pán Fox si neželá, aby tam ostala. Zbavte sa jej.“

Vycvičený lokaj bol zvyknutý na všelijaké príkazy, ale pri tomto ostal trochu zaskočený. „Áno, mylord. Čo si s ňou vaša milosť želá urobiť?“

„Nemám potuchy,“ odpovedal ľahostajne mladík. „Charles, čo s ňou má robiť?“

„Panebože, čo sa robí s mŕtvolou ležiacou uprostred Hounslow Health?“ zamyslel sa nahlas. „Podľa môjho názoru ju treba odviezť na policajnú stanicu.“

„Počul si,“ povedal mladík. „Mŕtvolu treba zaviezť do mesta.“

„Na Bow Street,“ dodal pán Fox.

„Na ulicu Bow Street – a že ju posiela pán Fox.“

„Nie. Ja s tým nechcem nič mať, Dominic. Povedz, že tá posiela markíz z Vidalu, chlapče.“

Lokaj si pomyslel svoje, ale vynasnažil sa čo najúctivejšie povedať: „Ako si želáte, pane.“

Pán Fox pozrel na priateľa. „Premýšľam, čo viac sa dá urobiť, Dominic.“

„Myslím, že sme sa kvôli nemu obťažovali až priveľmi,“ odvetil markíz a elegantnou vreckovkou si striasal tabak z rukáva. „Rád by som už túto záležitosť pustil z hlavy.“

„Tak sa nezdržujme a poďme hore,“ navrhol pán Fox.

„K vašim službám, drahý Charles,“ odvetil markíz a pomaly vykročoval po nízkych schodoch.

Pán Fox sa k nemu pridal, vyťahujúc z vrecka elegantný skladací vejár. Opatrne ho rozprestrel a ukázal priateľovi. „Lakovnícka technika Vernis Martin,“ oznámil mu dôležito.

Markíz naň vrhol letmý pohľad a poznamenal: „Krása. Od Chassereaua, predpokladám.“

„Uhádli ste,“ odvetil pán Fox a zľahka sa ním ovieval. „Vyrobil ho z pravej slonoviny. Motív Telemacha, pozrite!“

Lokaji na seba s údivom pozerali. Keď sa páni stratili z dohľadu, sluha, ktorý držal Vidalov plášť, poznamenal: „Najprv hovoria o mŕtvolách a vzápätí o vejároch. Vskutku dokonalá ukážka vyberaných panských spôsobov!“

Príhoda o mŕtvole sa rýchlo vytratila z Vidalovej mysle, ale pán Fox ju v domnení, že ide o dobrú historku, porozprával aspoň trom hosťom. Tí ju, samozrejme, rozšírili ďalej. Dostala sa aj do uší lady Fanny Marlingovej, ktorá na večierok prišla v spoločnosti syna Johna a dcéry Juliany.

Lady Fanny pred niekoľkými rokmi ovdovela a nepredpokladalo sa, že by sa znova vydala. Vždy bola prelietavá, ale jej láska k zosnulému pánovi Edwardovi Marlingovi bola skutočná. Po jeho smrti držala smútok až celý jeden rok. Keď sa vrátila do spoločnosti, trvalo jej pomerne dlho, kým znova našla záľubu dokonca i v tom najmiernejšom koketovaní. Teraz z nej bola postaršia dáma s dcérou súcou na vydaj. Obliekala sa do purpurových a sivých farieb a na neobyčajne zložitých účesoch nosievala turbany, ako sa na zámožnú ženu patrilo.

Práve sa zhovárala so starým priateľom Hughom Davenantom, keď sa dopočula o synovcovom poslednom škandále. Ihneď prerušila rozhovor a vykričla: „Nehanebné chlapčisko! Prisahám, že kamkoľvek prídem, hovorí sa len o ňom. A nikdy to nie je nič dobré, Hugh. Nikdy!“

Sivé oči Hughu Davenanta blúdili po miestnosti, kým nešli markíza. Potom si túto arogantnú osobu zamyslene premerali pohľadom. Lady Fanny nečakala na odpoveď a trkotala ďalej: „Uisťujem vás, nemám najmenšie námietky voči tomu, že strieľal na zbojníka – drahý Hugh, len sa pozrite na tie bizarné šaty! Tá ale vyzerá smiešne – och, preboha, veď je to lady Mary Coková! Vlastne ma to ani veľmi neprekvapuje. Nikdy nevedela, čo si dať na seba. A vraj sa v poslednom čase správa veľmi

zvláštne. Povráva sa, že sa z nej stáva pravá Angličanka. Áno, Hugh, počula som to na vlastné uši hovoriť pána Walpola. Vraj sa zbláznila. Kde som to prestala? Vidal! Och, áno, nech si pre mňa za mňa zabíja zbojníkov, kedy sa mu zachce, ale nechať toho úbohého muža ležať mŕtveho na ceste – hoci niet pochýb, že on by sa k Vidalovi zachoval rovnako, lebo ja viem, akí sú to bezcitní surovci –, to ho vôbec neospravedlňuje. Nemal právo nechať ho tam. Teraz sa rozchýri, aký je neľudský, chladnokrvný a ešte neviem čo všetko. Je to síce svätá pravda, len by o tom všetci nemuseli hovoriť.“ Zhlboka si povzdychla. „A Léonie,“ pokračovala, „viete, Hugh, mám drahú Léonie veľmi rada – tá len s úsmevom skonštatuje, že *méchant Dominic*, ten jej hanebný syn, je hrozne necitlivý. Necitlivý!“

Davenant s úsmevom prikývol. „O tom nepochybujem. Niekedy mám pocit, že vojvodkyňa z Avonu v srdci navždy zostane Léonom – pážaťom.“

„Hugh, zaprisahám vás, dávajte si pozor na ústa. Neviete, kto vás môže začuť. Čo sa týka vojvodu, zdá sa, že mu je celkom jedno, aké neprístoynosti jeho syn stvára.“

„Koniec koncov,“ povedal Hugh pomaly, „Dominic je celý po ňom.“

Lady Fanny prudko zavrela vejár. „Ak máte v úmysle urážať môjho úbohého brata, Hugh, musím vás upozorniť, že to nebudem počúvať. Ubezpečujem vás, že odkedy sa oženil s Léonie, stal sa príkladným otcom a manželom. Viem, že vie byť neznesiteľný a asi nikto v spoločnosti nevyvoláva viac pohoršenia, okrem Ruperta, ktorý, mimochodom, Dominica vo všetkých týchto výstrednostiach podporuje, veď čo iné sa od neho dá čakať – prisahám na všetko, čo mi je sväté, že Avon nikdy nebol taký – áno, Hugh, taký diabol ako Vidal. Nenadarmo ho volajú diablíča! Ak mi chcete nahovoriť, že to zdedil po otcovi, musím to pripísať vašej provokačnej nálade, pretože to vonkoncom nie je pravda.“

„Je ešte mladý, Fanny,“ poznamenal Hugh a pohľad stále upieral na markíza, stojaceho na druhej strane miestnosti.

„Tým horšie. Ó, drahá lady Dawlishová, dúfala som, že vás dnes stretnem. Tak dlho sme sa nevideli... Protivná ženská, a čo sa týka jej dcéry, myslíte si, čo chcete, Hugh, ale to dievča škúli! Kde som to skončila? Ach, samozrejme, pri Vidalovi! Vraj mladý? Máte pravdu, Hugh, ale prekvapuje ma, že tým ospravedlňujete jeho konanie. Úbohí Hollandovci, tí si tiež užijú so synom veľké trápenie, aj keď si myslím, že je to len a len Hollandova vina – ale nikdy som nepočula, že by Charles Fox vyviedol niečo horšie, ako prehral majetok v kartách – to mu však nik nemôže zazlievať. S Vidalom je to celkom iné. Odkedy doštudoval na Etone, správa sa škanďalózne a som si istá, že ani v škole to nebolo inak. Nejde len o duely, drahý Hugh. Vedeli ste, že ho považujú za smrteľne nebezpečného, keď má v rukách pištoľ? Po kluboch sa povára, že nezáleží na tom, či je triezvy, alebo opitý, vždy uhádne, aká karta je na stene. Raz to predviedol v klube White's a bol z toho poriadny škandál, pretože bol, samozrejme, opitý. Len si predstavte, Hugh, ako to muselo všetkých rozzúriť! Tak rada by som videla, ako sa tváril starý Quensberry alebo pán Walpole!“

„Ja som to videl,“ podotkol Hugh. „Bol to len lacný trik, nič viac.“

„Aj to bol podľa vás lacný trik, keď zabil mladého Ffolliota? V mnohých tento prečin vzbudil veľké pohoršenie. No ako vravím, nejde len o duely. Hrá o vysoké sumy – v tom svoje alastairovské korene nezaprie – a priveľa pije. Avona ešte nik nevidel opitého, pokiaľ viem. A čo je najhoršie, Hugh – najhoršie zo všetkého...“ zrazu zmlkla. Vejárom urobila veľavravné gesto a kyslo dodala: „Operetné tanečnice.“

Danevant sa usmial. „Vidalovo správanie odsudzujem rovnako ako vy, Fanny, ale to, že Avona nikdy nikto nevidel...“

„Justina mám veľmi rada,“ skočila mu do reči lady Fanny, „nikdy som však nepredstierala, že schvaľujem jeho správanie. Ale napriek všetkým chybám sa vždy správal podľa bon-tónu, čo sa však o Vidalovi povedať nedá. Keby bol Domi-

nic môj syn, nikdy by som nesúhlasila, aby žil inde než pod mojou strechou. Môj syn John ma málokedy necháva samu.“

Hugh sa uklonil. „Viem, že máte poslušného syna, Fanny.“

Povzdychla si. „Vskutku, akoby otcovi z oka vypadol.“

Hugh znovu sklonil hlavu a mlčal. Keďže lady Fanny dobre poznal, bolo mu nad slnko jasnejšie, že synova pokojná povaha ju veľmi neteší.

„Keby som sa dopočula, že môj John sa oddáva orgiám s najväčšími nemravníkmi v meste, umrela by som od hanby.“

Zvraštil čelo. „Orgiám, Fanny?“

„Orgiám, Hugh. Prosím, nenúťte ma vravieť viac.“

Nebolo to prvý raz, čo Davenant počul o nemorálnych zábavách Vidala a jeho podivných kumpánov. Príbehy mal ešte v živej pamäti, preto ostal prekvapený, že sa dostali do uší lady Fanny. Z rozhorčeného výrazu jej tváre usudzoval, že skutočne počula tie najdivokejšie historiky. Premýšľal, odkiaľ sa o nich mohla dozvedieť. Žeby od Johna Marlinga? Po krátkom uvažovaní dospel k tomu, že napriek výstrednostiam je každému sympatickejší markíz než jeho bezchybný bratanec.

Pán John Marling práve kráčal k matke. Bol to vzhľadný mladík zavalitej postavy oblečený v hnedočervenom zamate. Mal iba tridsať rokov, ale vďaka serióznemu vystupovaniu pôsobil staršie. Úklonom a strojeným úsmevom pozdravil Davenanta a zdvorilo sa ho opýtal na zdravie.

Vtom ho matka prerušila. „Prosím ťa, John, kde je tvoja sestra? Poriadne ma to rozladilo, keď som tu dnes zazrela mladého Comyna. Dúfam, že si jej nedovolil, aby sa s ním niekam vytratila.“

„Nie,“ odvetil John. „Je s Vidalom.“

„Ach tak!“ Lady Fanny sa na tvári zjavil prekvapivo zamyslený výraz. „Nuž, nepochybne sú radi, že sa znovu vidia.“

„Nebol by som si tým taký istý,“ podotkol John. „Juliana vykrikla: ‚Čo ťa sem privádza, drahý Dominic?‘ alebo niečo podobné a Vidal na to: ‚Dobrotivý Bože! Nebodaj som si pomýlil večierok s rodinnou oslavou?‘“

„To je celý on,“ uistila ho matka a vrhla na Davenanta veľavravnný pohľad. „Vidal má svoju sesternicu veľmi rád, Hugh.“

Davenant o tom nevedel, ale dovtípil sa, že lady Fanny si to želá. Už roky sa márne snažila zakryť tajnú túžbu, lebo nech mal Vidal akékoľvek nedostatky, na trhu slobodných mužov predstavoval najväčšiu trofej.

Zdalo sa, že John s matkou nesúhlasí. „Podľa mňa je Vidalovi Juliana úplne ukradnutá a čo sa týka sestry, musím priznať, že jej náklonnosť k pánu Comynovi ma značne znepokojuje.“

„Prečo ma mučíš takýmito poznámkami, John?“ spýtala sa podráždene lady Fanny. „Veľmi dobre vieš, že Juliana je ešte dieťa. Som si istá, že svadba, láska a podobné nezmysly jej ani len nezišli na um. Ak aj áno, nemusíme sa tým trápiť. Po týždni v Paríži zabudne, že ten mladík vôbec existuje.“

„V Paríži?“ zareagoval rýchlo Hugh, pretože nemal chuť počúvať Johnovo presvedčanie, že to robí len pre matkino dobro. „Juliana ide do Paríža?“

„Áno, Hugh. Zabudli ste, že moja matka bola Francúzka? Niet sa čomu čudovať, že dcéra navštívi francúzskych príbuzných. Nemôžu sa dočkať, kedy ju konečne spoznajú. John ju odvieze budúci týždeň. Som si istá, že po všetkých zážitkoch sa ani nebude chcieť vrátiť domov.“

„Silne pochybujem, že táto cesta splní svoj účel!“ poznamenal rázne John.

„Prosím ťa, John, ako môžeš svoju matku takto trápiť!“ zvolala podráždene lady Fanny. „Azda si nemyslíš, že sa zo mňa stala jedna z tých odporných intrigánskych ženských, ktorými tak pohrdam?“

Hugh pochopil, že je najvyšší čas odísť. Taktne sa vzdialil a nechal matku a syna, nech sa pokojne hádajú.

Slečna Juliana Marlingová, pôvabná blondínka s účesom *à la Gorgonna*, oblečená v modrých brokátových šatách a trblietavých črieviciach, medzičasom zatiahla bratanca do susedného salóna. „Tak som dúfala, že ťa tu stretnem!“ zvolala nadšene.

Markíz na to bez štipky slušnosti odvrkol: „Ak odo mňa niečo chceš, Juliana, varujem ťa, ja nikdy pre nikoho nič nerobím.“

Slečna Marlingová naňho zažmurkala modrými očkami a s oduševnením v hlase sa spýtala: „Dokonca ani pre mňa, Dominic?“

Markízom to vôbec nepohlo a rázne odpovedal, že nie.

Sesternica si povzdychla a pokrútila hlavou. „Si hrozne neochotný, vieš o tom? Takmer som sa rozhodla, že si ťa nevezmem.“

„V to dúfam,“ odpovedal chladne markíz.

Juliana sa pokúsila vyzerat' urazene, ale podarilo sa jej len zachichotať. „Nemusíš sa báť. Vydám sa za niekoho celkom iného,“ poznamenala.

V markízovi to vzbudilo malý záujem. „Naozaj?“ opýtal sa. „A teta o tom vie?“

„Možno si hrozne zlomyseľný a neznesiteľne drzý,“ odvetila slečna Marlingová, „ale poviem ti jedno, Dominic: aspoň ti netreba všetko vysvetľovať ako Johnovi. Matka nechce, aby som sa zaňho vydala, preto ma budúci týždeň posieľa do Paríža.“

„Kto je to? Poznám ho?“ vypytoval sa.

„Pravdepodobne nie. Nepriatelí sa s ľuďmi tvojho rázu,“ odvrkla slečna Marlingová.

„Tak potom som mal pravdu. Je to *mésalliance*,“ odsekol mylord. „Chystáš sa uzavrieť nerovné manželstvo.“

Slečne Marlingovej zmeraveli všetky údy drobného tela. „Tak to nie je! Možno nemá titul a postavenie, ale všetci vysokopostavení muži sa správajú presne ako ty a budú z nich tí najhorší manželia.“

„Tak dobre, prezraď mi, o koho ide,“ povedal mylord. „Ak si myslíš, že to tetu Fanny nahnevá, urobím, čo je v mojich silách, aby som ti pomohol.“

Juliana mu od nadšenia rukami zovrela rameno. „Drahý, najdrahší Dominic! Vedela som, že s tebou môžem rátať! Volá sa Frederick Comyn.“

„A čo je zač?“ spýtal sa bratanec.

„Pochádza z Gloucestershiru – alebo zo Somersetu? Veď na tom nezáleží – a jeho otec sa volá sir Malcolm Comyn. Ako by povedala teta Léonie, jeho rodina je veľmi vážena. Žijú v tom kraji odjakživa, majú tam panstvo, aj keď sa domnievam, že nie veľmi veľké. Frederick je najstarší syn, študoval na Cambridgei a v Londýne je po prvý raz. Jeho poručníkom je lord Carlisle, takže vidíš, nejde o nijakú *mésalliance*.“

„Nie, to nevidím,“ odsekol mylord. „Radšej naňho rýchlo zabudni, nikdy ti nedovolia, aby si sa zahadzovala s takýmto chudákom.“

„Dominic!“ zahriakla ho slečna Marlingová.

Markíz na ňu zhora vrhol chladný pohľad.

Slečna Marlingová mu ho opätovala a po chvíli vyhlásila: „Len chcem, aby si vedel, že nemá zmysel ma odhovárať. Už som sa rozhodla.“

„Výborne.“

„A ty nám pomôžeš, však, drahý Dominic?“

„To rozhodne, sesternička. Oznámim tete Fanny, že s týmto zväzkom plne súhlasím.“

„Ty si ale odporný!“ skríkla. „Viem, že zo všetkého najviac neznášaš presvedčanie, ale uvažuj, bratanček, keď sa vydám, mama ťa aspoň nebude môcť prinútiť, aby si sa so mnou oženil.“

„Tak toho sa nebojím,“ odpovedal Vidal s úškrnom.

„Bodaj by ťa donútili!“ vykrikla slečna Marlingová rozčúlene. „Správaš sa odporne, a pritom jedinú, o čo ťa žiadam, je napísať list tante Elisabeth!“

Markízovu pozornosť medzitým upútala zrelá blondína, ktorá sa tvárila, že nevidí, ako si ju premeriava. Pri tejto poznámke sa však zháčil a znova zaletel pohľadom k sesternici. „A to už prečo?“ opýtal sa.

„Je to celkom jednoduché, Dominic. Tante Elisabeth ťa tak zbožňuje, že by pre teba urobila čokoľvek. Som presvedčená, že keby si ju požiadal o malú láskavosť – aby uviedla tvojho priateľa do parížskej spoločnosti –, s radosťou ti vyhovie.“

„Jednoduché?“ poznamenal ironicky markíz. „Čo zmôžem ja s úbohým listom, ak moja milovaná tetuška Elisabeth pred týmto chudákom už stihla ľudí varovať?“

„To nespravila,“ ubezpečila ho sebavedome slečna Marlingová. „A nie je to nijaký chudák. Matka netuší, že Frederick plánuje cestu do Paríža. Tak napíšeš jej, či nie, Dominic?“

„Rozhodne nie,“ odvrkol mylord. „V živote som o ňom nepočul.“

Juliana sa nedala vyvieť z miery a pohotovo odpovedala: „Čakala som, že niečo podobné vyslovíš, takže som povedala Frederickovi, nech je pripravený.“ Otočila sa a vejárrom urobila gesto pripomínajúce čarovanie nejakej bosorky. Na tento signál zareagoval mladík, ktorý ju z diaľky nervózne pozoroval. Vymanil sa zo skupiny ľudí stojacich pri dverách a zamieril k nej.

Od Vidala bol nižší a mal aj celkom iný spôsob vystupovania. Od primerane veľkej parochne až po čierne topánky na nízkom podpätku nemal na sebe nič nevkusné. Hoci bol oblečený podľa poslednej módy, jeho odev nebol navrhnutý na pútanie pozornosti. Na krku a zápästiach mal Lunardiho čipku a kravatu mu zdobil čierny solitér. Bežné doplnky pánskeho odevu ako lorňon, prívesok, hodinky na retiazke mu chýbali, ale v ruke držal tabatierku a na prste sa mu ligotal kameový prsteň.

Markíz pozoroval jeho príchod cez lorňon. „Preboha!“ zvolal. „To nemôžeš myslieť vážne, Ju!“

Slečna Marlingová predstierala, že nič nepočula. Keď k nim pán Comyn prišiel, položila mu ruku na rameno a dramaticky mu oznámila: „Frederick, všetko som bratancovi vyrozprávala. Mimochodom, toto je môj bratanec. Dovolím si tvrdiť, že ste už o ňom počuli. Je to hrozný nemravník a zabíja ľudí v súbojoch. Vidal, toto je Frederick.“

Markíz vypol hrud'. „Priveľa rozprávaš, Juliana,“ skonštatoval pomaly. Zazrel na ňu prenikavými tmavými očami, ale sesternicu výhražný pohľad nevystrašil. S pánom Comynom sa navzájom uklonili. „K vašim službám, pane.“

Pán Comyn pri Julianiných poznámkach celkom očervenel a odvetil, že je to preňho veľká česť.

„Dominic o vás napíše mojej francúzskej tete,“ oznámila mu veselo slečna Marlingová. „Ju jediná z celej rodiny nepohoršuje bratancovo správanie. Okrem mňa, samozrejme.“

Markíz sa znova zamračil. Slečna Marlingová tento nebezpečný pohľad dobre poznala, preto radšej nepokračovala. „Už budem mlčať ako hrob,“ slúbila mu. „Ale napíšeš jej, však, drahý Dominic?“

Pán Comyn vážnym hlasom povedal: „Myslím, že pán markíz ma musí lepšie spoznať, aby sa za mňa mohol zaručiť. Mylord, som si vedomý, že sa vám musím javiť ako obyčajný špekulant, ale uisťujem vás, že pravda je celkom iná. Moja rodina patrí k najväzenejším v západnom Anglicku a lord Carlisle sa za mňa v prípade potreby prihovorí.“

Markíz sa zháčil. „Dobrý Bože! Ja ju nestrážim! Takéto reči si radšej nechajte pre jej brata.“

Pán Comyn a slečna Marlingová si vymenili smutné pohľady.

„Pán Marling a lady Fanny istotne vedia, že pochádzam z vázenej rodiny, mylord, ale... ale skratka si nebudem nahovárať, že moje dvorenie im je po vôli.“

„Samozrejme, že nie,“ prikývol markíz. „Budete ju musieť uniesť.“

Pán Comyn naňho zarazene pozrel. „Uniesť, mylord?“

„Alebo na ňu zabudnúť,“ dodal markíz.

Pán Comyn sa tváril vážne. „Mylord, rád by som vás uistil, že podobné neprístopnosti mi ani nezišli na um. Otec si vždy priaľ, aby som navštívil Francúzsko. Cesta slečny Marlingovej moju návštevu len urýchlil.“

„Áno,“ povedala zamyslene slečna Marlingová, „ale možno to nie je najhorší nápad, Frederick. Musím priznať, Vidal, že v tvojej hlave sa rodia nesmierne múdre myšlienky. Čudujem sa, že mi to nenapadlo skôr.“

V úprimnom pohľade pána Comyna sa zračila akási prís-
nosť. „Juliana – madam! Hádám si nemyslíte, že vás tajne
unesiem? Pán markíz iba žartoval.“

„Istotne nežartoval. Presne to by urobil on. Nie vždy sa
oplatí správať čestne a poctivo, Frederick. Možno budeme
napokon nútení utiecť. Iba ak...“ Zmĺkla a pochybovačne po-
zrela na Vidala. „Myslíš, Dominic, že strýko Justin by sa za
nás neprihovoral u matky?“

Markíz jej bez váhania odvetil: „Neblázni, Ju.“

Povzdychla si. „Takú odpoveď som čakala. Je to hrozná
škoda, pretože matka naňho vždy dá.“ Na druhom konci
izby zazrela územčistú postavu. „To je John! Radšej choďte
preč, Frederick. Nebolo by dobré, keby vás John videl rozprá-
vať sa s bratancom.“

Pozorovala ho, ako sa uklonil a vzdialil. Potom sa nad-
šene obrátila k markízovi. „No nie je rozkošný, Dominic?“
opýtala sa.

Markíz na ňu zamračene pozrel. „Juliana, rozumiem to-
mu správne, že uprednostníš jeho predtým mnou?“

„Jednoznačne!“ uistila ho slečna Marlingová.

„Potom máš veľmi zlý vkus, sesternička,“ odvetil pokojne.

„Isteže, bratanec! A smiem vedieť, či ty dávaš prednosť tej
blondíne, s ktorou som ťa videla vo Vauxhalle, predtým mnou?“

„Mýliš sa, moja drahá. Nehodlám sa oženiť ani s jednou
z vás. Navyše netuším, ktorú blondínu máš na mysli.“

Slečna Marlingová sa pripravila na odchod. Dôstojne sa
uklonila a povedala: „Nestýkam sa s ľuďmi, ktorými sa ob-
klopuješ, drahý bratanec, takže jej meno nepoznám.“

Markíz sa graciózne uklonil. „Daj mi vedieť, ak zmeníš
názor, drahá Juliana.“

„Nemáš v sebe ani kúsok hanby,“ poznamenala namrzene
slečna Marlingová a odišla.

Dva

*V*ojvodkyňa z Avonu sedela v slnečnom prijímacom salóne s výhľadom na ulicu a počúvala svoju švagrinú lady Fanny Marlingovú, ktorá sa u nej dopoludnia zastavila, aby jej pri šálke čokolády a sladkých keksíkoch zvestovala celotýždňové novinky.

Lady Fanny už v surovom dennom svetle nevyzerala najlepšie, ale jej milosť si aj po štyridsiatke v líkach zachovala mladistvú sviežosť a nepotrebovala sa skrývať pred slnečnými lúčmi. Pani Marlingová, ktorá si náročky sadla chrbtom k oknu, sa nemohla ubrániť pocitu žiarlivosti, pretože Léonie sa vskutku vôbec nelíšila od tej komornej, ktoré Avon pred dvadsiatimi štyrmi rokmi priviedol do Anglicka. Postavu mala stále štíhlu, na tizianovských, *en négligée*, priam ledabolo upravených vlasoch nebolo vidieť ani náznak šedín a veľké tmavomodré oči, ktoré vojvodu od začiatku tak priťahovali, žiarili ako zamlada. Dvadsaťštyri rokov manželstva jej dodalo dôstojnosť a ženskú múdrosť, ktoré jej kedysi chýbali, a keď sa jej zachcelo, aj ich využila. Ani manželská a materská zodpovednosť, ani vážnosť spoločenského postavenia a titulu nepotlačili jej chlapčenskú nebojácnosť. Lady Fanny ju považovala za príliš impulzívnu, ale keďže ju v hĺbke svojho plytkého srdca mala veľmi rada, uznala, že zbrklosť jej dodávala ešte väčší pôvab.

Dnes však nemala náladu vojvodkyňu obdivovať. Život sa jej javil ako otravný obchod plný nezaplatených účtov a neporiadnych dcér. Trochu ju zlostilo, že Léonie (ktorá by si mala konečne uvedomiť, že má absolútne nevydareného syna) vyzerala tak spokojne.

„Skutočne nechápem,“ povedala rázne, „prečo sa my rodičia pre tie deti tak trápime, keď sú všetky nevďačné, protivné a chcú nás svojím správaním len zahanbiť.“

Léonie zvrátila čelo a vážnym hlasom povedala: „Nemyslím si, že by tá John svojím správaním niekedy zahanbil, Fanny.“

„Och, nemyslela som Johna!“ odvetila. „S ním nemám žiadne problémy, aj keď pred tebou by som to nemala hovoriť. Viem si predstaviť, koľko máte s tým nešťastným Dominicom starostí. Taký mladý a už taký skazený. Čudujem sa, že si z toho ešte nezošedivela.“

„Ja s ním nemám žiadne starosti!“ povedala rozhodne Léonie. „Podľa mňa je *fort amusant*.“

„Som zvedavá, či sa ti zábavný bude zdať aj jeho najnovší bláznivý počin,“ poznamenala ironicky lady Fanny. „Nepochybujem, že sa aj s čertom spriahne, len aby vyhral. Musel sa včera nechať tým mladým Crosslym vyprovokovať? Len si to predstav, staval sa s tým bláznom a najväčším zvrhlíkom, akého som kedy videla, a keby som ho zazrela v synovej spoločnosti, asi by som sa prepadla od hanby – že na gigu zájde z Londýna do Newmarketu za štyri hodiny. Stavili sa o celých päťsto guineí. Počula som, ako vraveli – poď hrať alebo plať!“

„S koňmi to vie,“ poznamenala Léonie s nádejou v hlase. „Nemyslím si, že by sa preto išiel s čertmi spoločovať, ale máš pravdu, Fanny, určite bude chcieť za každú cenu vyhrať.“

„A neuspokojil sa len s uzatváraním absurdných stávk, ktoré nepochybne prehrá...“

„Neprehrá!“ skríkla rozhorčene vojvodkyňa. „Stavím sa s vami, že vyhrá!“